

Slovensko-belgický večer

Další festivalový večer Tance Praha pokračoval ve vtipném duchu. 13. června 2010 divadlo Ponec představilo inscenaci *Hexen* tanečního souboru **Debris Company** ze Slovenska a krátkou choreografii belgické **Compagnie José Besprosvany** *Récitations*.

První téměř hodinová choreografie *Hexen* oplývala úžasnou poetičností. Pracovala s tématem samoty a mezilidských vztahů, které byly různým způsobem pokrouceny a schovány za imaginací jednotlivých postav. Interpreti si vytvořili platformu pro bytí v nadreálném světě a vdechli do svých životů lehkost, hravost a jistý kus originality.

Pro navození potřebné atmosféry sloučili vizuálnost s hudbou i pohybem velmi nápaditým způsobem. Zadní část jeviště se natažením bílého plátna proměnila v místo, na kterém se vytvářely sny a chytaly se pro „venkovní“ příběhy. Příběhy se zjevovaly na pár chvil, někdy se pojily s realitou, někdy si žily v mezičase a meziprostoru. Hudba podmanivě doplňovala charakter nově vytvořeného světa s velmi hravými a uvolněnými pravidly. Každý si mohl na okamžik svůj život zastavit, dívat se z povzdálí a opět spustit. Lidé v tomto světě totiž mají i svůj vlastní jazyk, který se jen těžko zařadí do jazykových rovin obyvatelů planety Země. Stejně tak jednání a smýšlení by jim leckterý tvor na Zemi mohl závidět. Mají v sobě jistou lehkost a uvolněnost. Tyto principy se nejvíce projeví na pohybu, který je převážně založen na kontaktu s partnerem. Obrovské pohybové možnosti tanečníků dokreslovaly ty nejjemnější linky nového světa. Upozaděny nezůstaly ani výrazové prostředky, které zde hrály velkou roli.

Stanislavě Vlčekové a Danielu Račekovi se povedlo tomu obyčejnému z obyčejného života obléct nový kabát, přepnout barevné knoflíky a vytvořit tak svět iluzí a snů, které umně překrývají šedivé zápletky našich životů a upozorňují tak na malichernost a absurditu některých situací s úsměvem a lehkostí.

Druhé představení tohoto večera, *Récitations*, uvedlo dvě ženy: jednu v botách na podpatcích – zpěvačku, druhou v bílé sukni a černých sportovních botách – tedy tanečnici. Zpěvačka loudila ze svých úst neuvěřitelné zvuky i čisté tóny a tanečnice svými pohyby doplňovala vzniklý duet.

Nápad to byl velmi zajímavý, avšak možná trochu nevyužitý. Mezi tanečnicí a zpěvačkou chyběl vztah vzájemnosti. Zpěvačka ve všech složkách, někdy i v té pohybové, převyšovala tanečnici. Nedošlo tak k vytvoření jedné osoby se dvěma hlavami, jak slíboval program, ale ke koncertu francouzských slabik a libých zvuků doostřovaných pohybem. Oceněna by však měla být mimická výrazová složka obou umělkyně a smysl pro komičnost.

Recenze je psána ze dne 13. června 2010, divadlo Ponec.